

STOR ALLEGORI

Å dø
er som en eksamensdag
forestiller jeg meg – en har forberedt seg lenge,
vet hva som er pensum, har fått lest det meste (men kanskje
ikke alt), kommer på skolen, forlest
eller uthvilt, finner sin plass, har penal
med spissede blyanter, viskelær (vanlig og blekk-), fyllepenn,
kulepenn, kanskje loramekniv (eller barberblad,
blyantspisser), fargeblyanter (rød, blå), linjal
hva mer? brusopptrekker – og kladdarkene
deles ut, innføringsarkene,
matpakken og Soloflasken
ligger i veska ved foten av pulten, og konvolutten
med årets oppgaver, forseglet, sprettes
av eksamensformannen og gis
til de halvgamle damer og herrer som slike dager
tjener en ekstra penge ved siden av pensjonen (tenker
en seg), det er de som deler ut
oppgavene, arket lander også på din pult. Fort,
var oppgavene fine eller ei? – og du har dagen for deg,
6 timer, 9 timer, 12 timer, du tygger på blyanten
og tenker, velger oppgave og setter opp punkter,
disponerer stoffet og lager en kladd,
morgenen gått. Du tar en skive og en slurk Solo
mens du ser gjennom det du har skrevet, føyer til et par nye
punkter med kulepenn – er du fornøyd? En luftetur nå,
litt corny preik med han som følger deg ut, og du har
timer igjen til å føre inn. En slurk til
av Soloen, en titt rundt i rommet for å se
hvordan det står til, og så, med lettleselig skrift, oppgaven
føres inn. Du har god eller dårlig tid, du har mye eller lite

å skrive, dette går bra eller mindre bra, du føler det – og tiden
er blitt knapp, skriften hurtigere nå, stoff
som ikke kom på i kladden skal også med,
«en time igjen» var lenge siden, armbåndsuret ligger
på pultlokket stilt etter tidssignalet i morges, bordflaten
overstrødd med papir, det er ennå mye til du skal ha med,
du skriver og skriver, «ett kvarter igjen», å legge ved denne
rotete kladden nytter ikke, nå går det så det spruter, mange
har levert og andre holder på, du er skjelve i skrittet men
skriver på, damene sender deg skottende blikk, du er het
i ansiktet, eksamensformannen har sett på klokken, «tiden
er ute, alle må levere». – Damene
går rundt og samler inn besvarelser men det tar ennå
litt tid, vet du, eksamensformalia, du kan ennå tøyse det ut
etpar minutter, noen napper i arket, du blir sint, må se igjennom
må se igjennom. Så er det bare deg
igjen, nå vil de ikke
vente lenger. Og du gir fra deg alt, lettet
tross alt, det meste kom med, glad
for at det er over, det kunne
gått bedre, det kunne
gått verre, det meste
kom med. Ja.